

רב"ט חיים יעקב

2154600

בן רגינה ואליאס

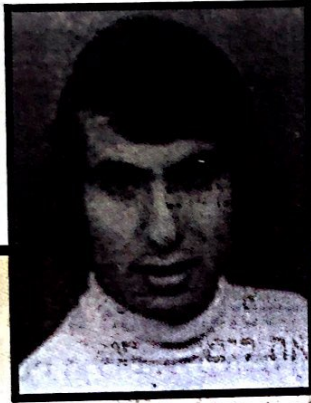
נולד ב- ט"ו טבת תשי"ד 21.12.1953

התגייס לצה"ל בפברואר 1972

שרת בגדוד "הבוקעים הו"א שון" (51)

נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ג 21.10.1973

בקרבת על החרמון.

חיים יעקוב

יעקב, בן רגינה ואליאס, נולד ביום ט"ו בטבת תשי"ד (21.12.1953) ברחובות. הוא סיים את לימודיו בבית-הספר היסודי "בן-צבי" בקרית-עקרון, מקום שם התגוררה משפחתו. יעקב, שכונה בפי הכל קובי, היה הבן הצעיר במשפחה ענפה ומרובת נפשות. הוא ידע והבין את קשייה של המשפחה ולאחר שסיים את לימודיו יצא לעבוד כפועל ונתן את משכורתו להוריו כדי לסייע בפרנסת המשפחה. קובי היה נער נמרץ ורב פעלים. הוא לא אהב את הלימודים ואת אווירת בית-הספר, והעדיף לעמוד ברשות עצמו, לעבוד ולראות את פירות עמלו הקשה. הוא שנא את הבטלה ועל כן הקדיש את שנות נערותו, עד לגיוסו לצה"ל, כדי לעבוד ולסייע לכלכלת המשפחה וכדי שיהיו לו דמי-כיס לעצמו. הוא בחר בדרכו מתוך ידיעה והכרה כי זו הדרך הטובה בשבילו. משהחליט, לא היה איש יכול להניאו מדרכו ולא לצו לשנות את דעתו. הוא היה נער עליו ואוהב חיים, השרה אווירה טובה ונעימה ושפע קסם אישי רב. כשהיה בבית-היהו חדריו מתמלאים אור ועליזות. הוא התחבב על חבריו לשכונה והרבה לצאת לבלות בחברתם. הוא אהב לראות סרטי קולנוע, אהב לרקוד והרבה לבלות במועדוני נוער, שם יכול היה להפגין את יכולתו הרבה על רחבת הריקודים. הוא רכש לעצמו מספר רב של תקליטים והקדיש זמן רב להאזנה למוסיקה, ובעיקר לשירים ולפזמונים. כמו כן הרבה לקרוא, בעיקר ספרות צבאית. קובי אהב את ביתו ואת בני משפחתו. הוא היה לוקח אתו את אחיו ואחיותיו, כשהיה יוצא לבלות. בביתו נהג לארח את חבריו הרבים, שנהנו מהכנסת האורחים הלבבית ומהאווירה הנעימה ששרתה בבית.

יעקב גויס לצה"ל במחצית פברואר 1972 והתנדב לחיל הרגלים, לחטיבת "גולני". עוד לפני שגויס שמע רבות על מעללי הגבורה של לוחמי החטיבה, וידע כי יבחר לשרת ביחידה זו, למרות ששמע על האימונים הקשים ועל הפעילות המבצעית הרבה של חטיבה זו. ואמנם התגלה כחייל מצויין, התגבר בנקל על המכשולים, עודד את חבריו בשעות הקשות של האימונים והפעילות המבצעית וידע תמיד לשמור על קור רוחו ולנהוג באיפוק ובשלמות נפש גם במצבים הקשים ביותר. הוא ביצע בדייקנות ובשלמות את כל המשימות שהוטלו עליו והיה מקובל על חבריו ועל מפקדיו בגדוד "הבוקעים הראשון". במלחמת יום-הכיפורים השתתפה יחידתו עם כל לוחמי חטיבת "גולני", בקרבות הבלימה וההבקעה נגד הסורים ברמת-הגולן. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (21.10.1973), השתתפה פלוגתו בקרב לכיבוש מוצב החרמון, שהיה מוחזק על ידי הסורים. היה זה קרב קשה ומר, שבו ניסו חיילי "גולני" להתגבר גם על האש העזה שנתכה עליהם וגם על הסלעים והמצוקים התלולים, שעליהם היו צריכים לטפס בדרכם אל היעד. בקרב זה נפל יעקב ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין ברחובות. השאר אחריו הורים, שלושה אחים וארבע אחיות. לאחר נפלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

על "מכתב התנחומים" למשפחה השכולה כתב מפקד גדוד "הבוקעים הראשון": "מלחמת יום-הכיפורים הייתה ללא ספק הקשה במלחמות ישראל והייתה מלחמה על חייו בארץ זו. הקרב על החרמון היה אגלי הקרב הקשה ביותר במלחמה זו. בנכם, שנפל בקרב זה, נלחם יחד עם חבריו כפי שנלחם מל שידע למען מה הוא נלחם, באומץ, בגבורה, במסירות ובהקרבה. לא ננסה, כי לא נוכל לנחמכם על אובדן בנכם. למרות שגם לנו, חבריה בגדוד "הבוקעים הראשון", יש הרגשה של אובדן יקר לוסם, והרגשה המלווה בהרגשת כבוד לנו, שזכינו שבנכם נלחם בשורותינו וכבוד למשפחה ששבלת בן כזה".

הקרב על החרמון בו נפל יעקב ז"ל

קרב ההבקעה בחזית הצפון (11 עד 24 באוקטובר 1973)

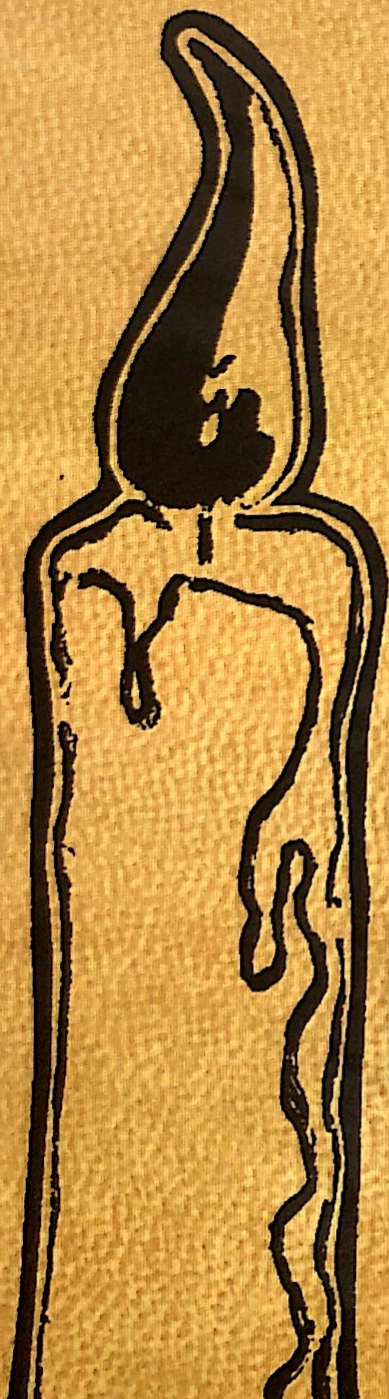
ב־11 באוקטובר 1973, בהמשך להתקפת־הנגד שחביאה את צה"ל לשליטה מלאה על כל רמת־הגולן (8 עד 10 באוקטובר 1973), פתחו כוחות פיקוד צפון בקרב הבקעה גדול לשטח סוריה. היה זה "מאמץ עיקרי" של צה"ל בחזית הצפון, שנועד לפתוח שלב חדש במלחמה וכפיית הפסקת־אש על סוריה. לאחר דוכוך אווירי זארטילרי כבד על הקו הסורי הקדמי בוצעה התקפה דר־אוגדתית מדורגת. ראשונה הבקיעה אוגדת רפאל איתן עם לוחמי חטיבת גולני ועם לוחמי חטיבה 7 בציר ג'ובת־אל־ח'שב – מזרעת בית־ג'ן. מיד אחריה הבקיעה אוגדת דן לנר בגיזרת ח'ן־א־ר־נ־בָּה, על הכביש הראשי (ציר "אמריקה") לכיוון דמשק.

קרב ההבקעה ארך יומיים (11–12 באוקטובר 1973), ובמהלכו הובקע המערך הסורי ונכבש שטח גדול עד קו מזרעת בית־ג'ן – תל־א־שמס – תל־ענתר – כוחות אוגדת איתן עמדו להמשיך בתנופה לעבר מערכי סעסע, וכוחות אוגדת לנר היו בתנועה לעבר מחנות פֶּנְפֶּר, אך המשך התקיפה בוטל בגלל הופעת כוח שריון עירקי באגף הדרומי של כוחותינו.

הופעת חילות המשלוח העירקים והירדנים בגיזרת תל־ענתר – כפתה על כוחותינו היערכות מחדשת. אוגדת לנר תוגברה בחטיבת השריון 205 בפיקוד יוסי פלד ונערכה לבלימת העירקים, שקיבלו סיוע אווירי וארטילרי סורי. ב־13 באוקטובר התפתח קרב יזום ע"י כוחותינו, והכוח העירקי ספג אבידות כבדות. באותו יום הופסקה גם התקדמות אוגדת איתן לעומק השטח הסורי, וחיילי גולני נערכו עם כוחות שריון קטנים במקומות שולטים בגיזרת סעסע–מזרעת בית־ג'ן, לבלימת התקפות־נגד צפויות.

במשך שבוע ימים (14 עד 21 באוקטובר 1973) נערכו קרבות מקומיים בגזרות שונות של "המובלעת הסורית". כל התקפות־הנגד של הסורים (בגיזרת מזרעת בית־ג'ן) ושל העירקים והירדנים בדרום "המובלעת" נהדפו. יתרה מזאת, כוחות מאוגדת לנר הרחיבו את שליטתם ע"י כיבוש התילים ענתר ועלקיה, ואח"כ נכבשו שטחי־מפתח נוספים

להגנת "המובלעת", תל־א־שמס (12–14 באוקטובר 1973) ואום־בֶּטְנָה (19 באוקטובר 1973). חיילי גולני המשיכו להחזיק במזרעת בית־ג'ן, בגיזרת חָדֵר, בתל־אחמר, ובצומת חָדֵר. גֵּדוּד הטירוניים שהחזיק בפסגת חרמון נפל "המובלעת הסורית".

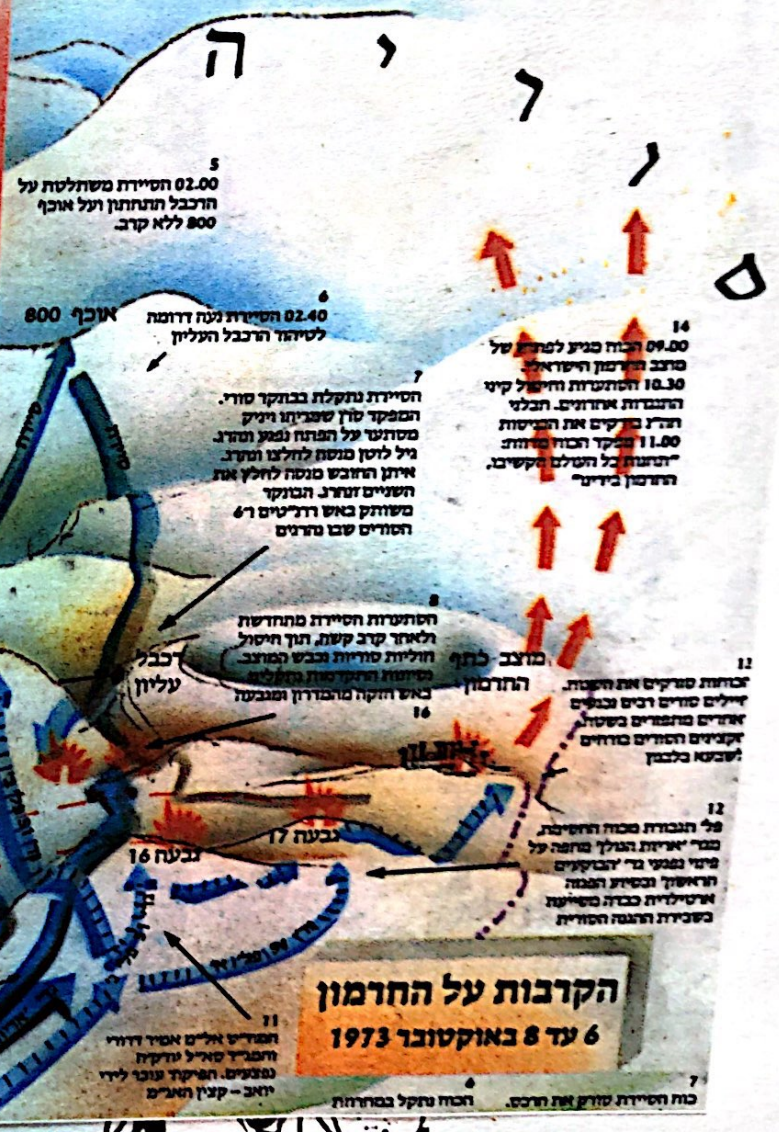

מפת הקרב

מבצע "קינוח" - כבוש מוצבי החרמון

ליל 22/21 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

לא בכדי כונה ההר המושלג והגבוה הזה, לאחר מלחמת יום הכיפורים, "החרמון של גולני". בקרב משובש, ארוך וקשה ב"ימים הנוראים" של אוקטובר 1973, מול האויב הסורי, קנו להם לוחמי החטיבה בדם, במאמץ ובקרבת את ההר הגישא ואת המוצב שעליו. תחילה בשעות אחר הצהריים של שבת ה-6 באוקטובר, נפל המוצב בידי חיילי קומנדו סורים. ב-8 באוקטובר בר מסו לוחמי החטיבה להעפיל ברכב וברגל אל ההר ולשחרר את "העיניים של המדינה", אך לא הצליחו. לאחר שבועיים של הפגזות והפצצות ניסו שוב לוחמי החטיבה בליל ה-21-22 באוקטובר לתחזיר לעצמם את השליטה במוצב החרמון. היה זה קרב לילה קשה וממושך בשטח סלעי קשה לתנועה מול התנגדות עזה ועיקשת של האויב הסורי. הקרב הוכרע על ידי אומץ ליבם וגבורתם של הטוראים, הלוחמים מן השורה, שלא ויתרו ולא נשברו ולא הרפו, עד אשר השלימו את המשימה.

05.00 הטור הממוצע נזקק כמקשים, חיילים יורדים למרקם. פניו רט פוגעים בדחפור וזוא בער. הטור ממשיך בתנועתו. דחפור שני שולח על מוקש ותוקע. טנק שמסת לחלבו טלח גם כן על מוקש וחצי נוסם ומגיד.

10 הטור טומג אש חזקה, תחילים יורדים מהחלל מים ומסתתרים במעלה המתלול. כל מפקדי הטנקים, ובחט מפקדם וסין יסוף ניסים. נפגעים

הקרבות על החרמון
6 עד 8 באוקטובר 1973

11 המדיים אלים אסיר דרווי וחבריו סאיל נדקת נפגעים. הפיקוד עובר ליד יואב - קצין האיג"מ

7 כוח הסיידה טורק את תרכס. הכח נזקק באחריות

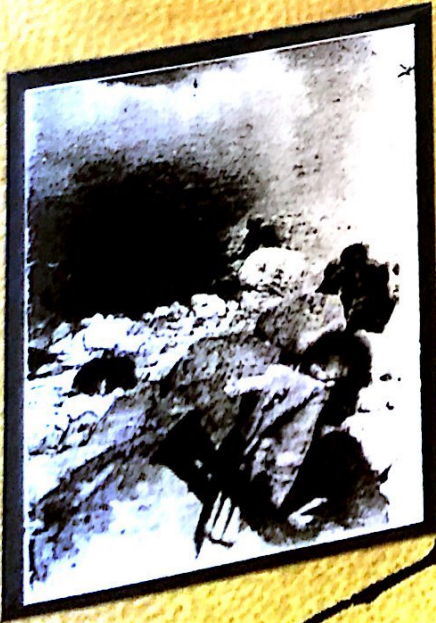
קבוצת פקודות לפני העלייה לקרב

העלייה למוצב החרמון

בקרוב

פינוי פצועים

101

יומן דווח מבצעי

שנת הדווח: _____ שנת הדווח: _____

שם המפקד: _____ שם המפקד: _____

תפקיד המפקד: _____ תפקיד המפקד: _____

1050 צוות המוצב ה-911 (במסגרת תל"מ)

אנחנו יחד, פיקוד הצבא, פיקוד המרחב, פיקוד המבצע, פיקוד המבצע, פיקוד המבצע

1054 - יומן זקנה תוספת לקב"מ החדשה של ארבעה ימים

1055 - תולדות של פיקוד המרחב ופיקוד המבצע

1057 - תולדות מבצע המבצע של פיקוד המבצע

1059 - תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

1063 תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

שנת הדווח: _____ שנת הדווח: _____

שם המפקד: _____ שם המפקד: _____

תפקיד המפקד: _____ תפקיד המפקד: _____

1065 תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

1066 תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

1067 תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

1068 תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

1069 תולדות פיקוד המבצע של פיקוד המבצע

מוצב החרמון

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואז, לקראת שחר ה־22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידת נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על-ידי גאוות-יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפינוי הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה – הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דו-פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון). בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (פצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון בידינו!".

הנפת דגל המדינה
על מוצב החרמון

אִיךְ זֶה שְׂכֹכֵב אַחַד
לְבַד מֵעַן. אִיךְ הוּא מֵעַן, לְמַעַן הַשֵּׁם.
כֹּכֵב אַחַד לְבַד.
אֲנִי לֹא הֵייתִי
מֵעַן. וְאֲנִי בְעַצְמִי,
לֹא לְבַד.
אִיךְ זֶה שְׂכֹכֵב אַחַד
לְבַד מֵעַן. אִיךְ הוּא מֵעַן, לְמַעַן הַשֵּׁם.

יהיו נא השורות הללו הקצרות, בת שחוק
נעצבת,
ולחבר ורע ציון ומצבת
הרבה אני רוצה לומר
על אח שנפל, ביז גורל כה מר
אני רוצה לצעוק אליו, אל זה שבמרומים
מדוע הנחת לו, ופניך אטומים ? !
בתרמילך אתה נושא מטען של רחמים
איכה הפקרת אותו התמים.
כמסוה של ענן עצמת עין
והוא רק ביקש לגדול ולפרוח
סביב למדורה לא נוסף עוד לשבת איתו
אבל הוא בינינו צחוקו ועידודו
לא נניח לו ללכת כדממה
הוא לנצח איתנו ואנו איתו
הרעות הזו לא תימח לעולם.

עיר הולדתו של יעקוב ז"ל

רחובות היא עיר במישור החוף הדרומי בישראל. היא הוקמה כמושבה בשנת 1890 על ידי חברת "מנוחה ונחלה", לאחר שכל קרקעותיה נקנו בידי יהושע חנקין. רחובות הוכרזה כעיר בשנת 1950. העיר חברה בארגון פורום ה-15. העיר רחובות ידועה בזכות מכון ויצמן למדע והפקולטה לחקלאות של האוניברסיטה העברית הנמצאים בתחומה בעבר הייתה ידועה כעיר בה פרדסים רבים (על כן סמל התפוזים בדגלה), אך כיום אין בשטחה חקלאות הדרים פעילה והפרדסים הנטושים הולכים ונמחקים על ידי הבנייה החדשה. שכונותיה של רחובות הן: בצפון נס ציונה, בצפון-מזרח רמלה, במזרח ובדרום-מזרח המועצה האזורית גזר, בדרום קריית עקרון, בדרום-מערב המועצה האזורית גבעת-ברנר, במערב המועצה האזורית גן רוזה ובצפון-מערב, גובלת רחובות בכפרים הקטנים כפר אהרון וטירת שלום, הכפופים מוניציפלית לעירונית נס-ציונה.

